

dávky zajištěné na nemovitosti, nemohl úroky ty straně žalující postoupiti.

Čís. 13760.

Při zrušení rozsudku podle § 496 čís. 2 c. ř. s. musí se řízení před procesním soudem obmeziti na ty části rozsudku, jež jsou stíženy vadami, a to i tehdy, projednávána-li věc po zrušení rozsudku jiným soudcem u soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 14. září 1934, Rv II 842/32.)

Ve sporu o zaplacení 1.793 Kč byl původní rozsudek prvního soudu odvolacím soudem podle § 496 čís. 2 c. ř. s. zrušen a prvému soudu bylo uloženo, by dále jednal a znovu rozhodl. V dalším řízení u prvního soudu namítl žalovaný započtením vzájemnou pohledávku 1.975 Kč. Procesní soud první stolice pak uznal žalobní nárok po právu, uznal však po právu i vzájemnou pohledávku namítanou žalovaným, a důsledkem toho žalobu zamítl. Odvolací soud uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobci zažalovanou pohledávku 1.793 Kč. Důvody: Usnesením odvolacího soudu ze dne 19. června 1932 byl rozsudek první stolice, vydaný v této věci, zrušen podle § 496 čís. 2 c. ř. s., protože řízení zůstalo neúplným a trpělo podstatnými vadami, které zabránily, by byla rozepře důkladně vysvětlena a řádně posouzena. Při zrušení rozsudku podle § 496 čís. 2 c. ř. s. jsou podle § 496 c. ř. s. vyloučeny nové nároky a nové námitky. První soud význam zrušujícího usnesení odvolacího soudu nesprávně posoudil a tím i nesprávně posoudil věc po stránce právní, zabývá se novou námitkou započtení, která ve zrušeném řízení vůbec nebyla uplatněna. Jest lhostejno, zda pohledávka započtením namítaná jest po právu čili nic, v tomto řízení k ní dle § 496 c. ř. s. přihlížeti nelze a poněvadž první soud uznal, že žalovaný nárok jest po právu a proti této části rozsudku opravný prostředek podán není, bylo rozhodnuto podle žalobní žádosti a rozsudek prvního soudu v ten smysl změněn.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel nepopírá, že se v případě zrušení rozsudku podle § 496 čís. 2 c. ř. s. musí obmeziti řízení před procesním soudem na ty části rozsudku soudu prvního, které jsou vadami stíženy, nýbrž vyslovuje jen názor, že to neplatí tehdy, byla-li projednána věc po zrušení rozsudku jiným soudcem u soudu první stolice, a poukazuje při tom k ustanovení §§ 138 a 476 c. ř. s. Než neprávem, an § 138 c. ř. s. jedná jen o odročení roku v první stolici, nikoli o řízení zahájeném po zrušení rozsudku odvolacím soudem. A ustanovení § 476 c. ř. s. se vztahuje jen na případ, kde rozsudek byl zrušen pro nepřislušnost soudu první stolice. O žádný z těchto případů nejde, ano se nepokračuje podle § 496 odstavec druhý c. ř. s. v plném rozsahu ve sporu, jakž tomu v případech §§ 138 a 476

c. ř. s., a že by při změně v osobě soudce došlo přes doslov § 496 odstavec druhý c. ř. s. k pokračování v plném rozsahu sporu, nelze z onoho přesného ustanovení vyvoditi.

Čís. 13761.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Kdo nebyl placen podle své pracovní doby a za svou práci, nýbrž za obstarání výkonů provedených v určitém časovém období, takže jde ve skutečnosti o smlouvu o dílo, nemůže z ustanovení zákona čís. 91/1918 sb. z. a n. vyvozovati pro sebe nárok na další zvláštní odměnu za to, že při tom pracoval déle, než osm hodin denně.

(Rozh. ze dne 14. září 1934, Rv II 1/33.)

Žalobce vytápěl za 400 Kč týdně cihelnu žalovaného. Žaloba o zaplacení mzdy za práci přes čas byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud posuzoval smlouvu stran jako smlouvu o dílo, ač prý šlo o smlouvu služební. Ze zjištění nižších soudů však vyplývá, že žalobci nebyl vyměřen plat podle hodin, jež bude jeho práce vyžadovati, nýbrž že byl se žalobcem ujednáán úhrnkový plat 400 Kč týdně za obstarání celé práce spojené s vytápěním cihelny, tedy za všechny výkony provedené při vytápění cihelny po dobu toho kterého týdne, při čemž nemusil žalobce tyto výkony prováděti sám, neboť mu bylo ponecháno na vůli, jakým způsobem si vytápění cihelny obstará a koho si k tomu vezme. Nebyl-li žalobce placen podle své pracovní doby a za svou práci, nýbrž za obstarání výkonů provedených v určitém časovém období, jde ve skutečnosti o smlouvu o dílo (viz rozh. čís. 10.402 sb. n. s.) a žalobce proto nemůže z ustanovení zákona čís. 91/1918 sb. z. a n. vyvozovati pro sebe nárok na další zvláštní odměnu za to, že při vytápění cihelny pracoval déle, než osm hodin denně.

Čís. 13762.

Proti usnesení exekučního (rekursního) soudu v otázce, zda částka, již složil poddlužník podle § 307 ex. ř. na soudě, není předmětem exekuce a má býti vrácena poddlužníku, má i poddlužník právo k rekursu, bylo-li rozhodnuto ve smyslu mu nepříznivém.

Nesouhlasí-li vymáhající věřitel s vydáním částky, již poddlužník složil podle § 307 ex. ř. na soudě, nelze ji poddlužníku vydati.

Podřídil-li se poddlužník usnesení o povolení exekuce, nemůže již